

РЕШЕНИЕ

№ 39060

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7747** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалбата от името на З. А. – гражданин на Р. Турция, чрез адвокат А. Д., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № УПВР-31/07.07.2025 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява. Представяван е от упълномощения адвокат, който: поддържа жалбата с доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение, като цяло; не ангажира доказателства, различни от приложените в административната преписка.

Ответникът, посредством юрисконсулт – пълномощник: оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на решението; представя актуална справка за Турция, от 03.10.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното. Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

Жалбоподателят З. А. е гражданин на Турция. Според декларираните от нея данни: е родена в [населено място] – Турция; етническата ѝ принадлежност е кюрд, а верописиоведанието – мюсюлманин – шиит; неомъжена. З. А. била задържана в зоната на ГКПП – В., на границата с Румъния, след което подала процесната молба за закрила на 18.06.2025 г. Проведено е на 01.07.2025 г. интервю и според обясненията ѝ: около 20.06.2025 г. влязла

нелегално в Република България, скрита в тайник на товарен автомобил; напуснала Турция заради проблеми с годеника си, който започнал да употребява алкохол и наркотици, и за да не се върне тя при семейството си я заключвал; по време на съвместното им съжителство (неуточнена продължителност) той я изнасилвал и биел; през м. декември (неуточнена година) една вечер я оставил цяла нощ гола при отворен прозорец, завързана; друг път я оставил в гориста местност, но после се върнал и я прибрал в къщи; опитите ѝ да подаде жалби били препятствани от него; успяла да избяга (не уточнява дата) в И., но той я заплашвал по телефона, че ще я намери и убие; в Турция „винаги имала проблеми с произхода си – в училище и със семейството на съпруга си, но не и с властите; била уволнена от клиниката, в която работела само защото е кюрд, а лекар отказал да я прегледа заради името ѝ; не желае да се завърне в Турция, защото там „всеки ден десетки жени биват пребивани и убивани“. В подкрепа на устните си твърдения не е представила по време на административното производство писмени доказателства, а само копия на фотоснимки (л. 31 от делото), които не са датирани и на които е снимано лицето ѝ, с рана над лявата вежда.

С процесното решение интервюиращият орган от ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, като приел, че: бежанската история е несъотнесима към търсената международна закрила, защото липсват правдоподобни и добре аргументирани твърдения за причините да напусне Турция; съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН „не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „икономически мигрант“. Ответникът е анализирал и детайли от историята, като е направил изводи, че молителят не е бил подложен на непосредствена опасност за живота му. В решението са изложени мотиви за липса на основания да бъде предоставен статута на бежанец и хуманитарен статут, с оглед нормите на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, с позоваване и на съответните справки от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, касаещи включително най-голямото религиозно малцинство в Турция „алевитите“ – термин, използван за голям брой неортодоксални мюсюлмански шиитски общности.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя крайните изводи за липса на основания да бъде предоставена международна закрила приема, че оспорваното Решение № УПВР-31/07.07.2025 г. на интервюиращ орган от ДАБ е правилно и законосъобразно. Съдът не намира основания (арг. чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК) да отмени решението, тъй като приема, че то: изпълнява изискванията за форма (чл. 59, ал. 1 АПК); изводите му като цяло съответстват на материалноправните норми на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ; в административното производство са установени всички, релевантни за случая факти и обстоятелства; не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т.т. 1, 2, 4 ЗУБ, в ускорено производство. Не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т.т. 1, 2, 12 ЗУБ, в ускорено производство. Според чл. 70, ал. 1 ЗУБ, „при наличие на основания по [чл. 13, ал. 1](#) в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата, като явно неоснователна“. В случая изцяло са съобразени тези условия, предвид датата, на която е подадена молбата за закрила, датата на постановяване на оспорваното решение и основанията на чл. 13, ал. 1, т.т. 1, 2, 13 ЗУБ, на които се позовава интервюиращият орган и който са подкрепени от изложените в решението му мотиви, вкл. относно сигурността на Турция (см. § 1, т. 8 ДР ЗУБ). Така интервюиращият орган е действал в рамките на делегираната му от ЗУБ материална компетентност.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се

страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея – чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, понеже (както вече се каза) твърденията за страх от отмъщение на личностна основа остават недоказани. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл. 4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени

следните

условия:

а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“. Настоящият съдебен състав приема, че за случая, когато „определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства“ не са на изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на, чл. 4, § 5, б.б. „б – д“, да не бъде изисквано потвърждение на спорните аспекти.

Внимателният анализ на описания в протокола от интервюто разказ сочи на липса, на каквито, макар и косвени доказателства, подкрепящи твърденията, които конструират бежанската история. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”](#). Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки.

Хуманитарен статут (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) може да бъде предоставен на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или

унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Съдът приема, че ответникът обосновано е преценил да отхвърли молбата за закрила. Така, по отношение А. З. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като изброените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Не се установява, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност за живота му (включително по причини от лично естество), която да е била повод за напускането на Р. Турция. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Ответникът основателно е приел, че изложената по време на интервютата бежанска история не обосновава приложението на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Издаденото от интервюиращия орган Решение № УПВР-31/31.07.2025 г. следва да бъде оставено в сила, като материално и процесуално правилно, и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на З. А. – гражданин на Р. Турция, чрез адвокат А. Д., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № УПВР-31/07.07.2025 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, предвид чл. 85, ал. 3 ЗУБ.

СЪДИЯ: